

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul șaptesprezece

Jeff Pippenger

2025-12-23

Numărul șaptesprezece

Am încheiat ultimul articol cu o examinare nefinalizată a profețiilor lui Avram și Pavel, care, rând după rând, produc o perioadă de 430 de ani, alcătuită din 30 de ani urmați de 400 de ani. Presupun că există unii, în lumea teologică, care ar putea vedea cei 30 de ani ca pe o perioadă ce urmează după 400 de ani, dar, în general, cei treizeci de ani sunt atribuiți începutului perioadei. Sunt 400 urmați de 30 sau 30 urmați de 400? Este vorba de treizeci urmați de patru sute, căci sunt mulți martori care statornicesc o perioadă de treizeci de ani, legată de și urmată de o a doua perioadă profetică.

Iosif avea treizeci de ani când a intrat în slujba Faraonului, în Geneza 41:46. Apoi au început șapte ani de belșug, urmați de șapte ani de foamete. Iosif, ca tip al lui Hristos, la treizeci de ani, a fost urmat de două perioade a câte 2520 de zile. Când Hristos avea treizeci de ani, au urmat două perioade a câte 1260, care împreună alcătuiesc 2520; ceea ce, la rândul său, se leagă de șapte vremi asupra a două împărății.

David avea treizeci de ani când a devenit împărat și a domnit timp de patruzeci de ani, după cum este consemnat în 2 Samuel 5:4. David îl preînchipuie pe Hristos; iar când Hristos avea treizeci de ani, a fost botezat și apoi dus în pustie pentru patruzeci de zile. După învierea Sa, care a fost preînchipuită prin botezul Său, a rămas și i-a învățat pe ucenici în persoană timp de patruzeci de zile. La cruce, distrugerea Ierusalimului a fost amânată din milă pentru patruzeci de ani, în paralel cu cei patruzeci de ani de pierire în pustie de la începutul istoriei legământului lor.

Ezechiel avea treizeci de ani când a fost chemat ca profet, în Ezechiel 1:1. Nu voi aborda acum perioada care a urmat celui de-al treizecilea an al lui Ezechiel, dar voi insera un scurt rezumat AI al faptelor stabilite privind durata slujirii lui. "Profețiile lui Ezechiel se numără printre cele mai precis datate din Vechiul Testament, cu 13 date specifice consemnate de-a lungul cărții. Acestea sunt toate socotite pornind de la anul exilului lui Ioiachin (597 î.Hr. ca anul 1), oferind un cadru cronologic clar care se întinde pe aproximativ 22 de ani."

Iisus avea treizeci de ani când a fost botezat, iar apoi El a confirmat legământul cu mulți timp de o săptămână.

Anticristul urmează, în mod profetic, tiparul lui Hristos și, după cum Hristos a avut treizeci de ani de pregătire înainte de a-Și începe lucrarea de Mare Preot ceresc, perioada profetică de treizeci de ani de pregătire identificată pentru Anticrist a fost de la înlăturarea «necurmatului» în 508 până în 538. Când papalitatea a fost investită cu putere ca un mare preot contrafăcut, întocmai cum Hristos a fost uns cu putere la botezul Său, întrucât cei 1260 de ani ai întunericului papal aveau să

constituie un paralelism cu cele 1260 de zile de lumină curată ale lui Hristos, de la botezul Său până la cruce, ceea ce se aliniază cu rana de moarte a papalității din 1798.

Niciuna dintre aceste perioade precedente, în două părți, care încep cu un interval de treizeci de ani, nu este anterioară primului pas al lui Abram în procesul său de legământ în trei etape. Prin urmare, cel al lui Abram este cel dintâi menționat, deși putea fi astfel numai după ce a fost confirmat prin a doua mărturie a lui Pavel. Când Pavel a scris, profeția de 400 de ani a devenit o profeție de 430 de ani, care are primii 30 de ani separați de perioada ulterioară.

Suștin, pe temeiul caracterului lui Hristos, așa cum este reprezentat drept Alfa și Omega, că profeția dublă a lui Avram și a lui Pavel, de treizeci de ani urmați de patru sute de ani, trebuie să-și găsească, în cadrul procesului legământului celor o sută patruzeci și patru de mii — care sunt omega al acelei profeții — corespondentul în omega istoriei legământului, care este istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Un interval de treizeci de ani, urmat de un alt interval distinct, trebuie să fie împlinit într-o manieră fără a recurge la timp, ci astfel încât să îplinească profeția fundamentală de 430 de ani a lui Avram. Ar fi bine să recitiți afirmația anterioară, apoi să reveniți la acest punct și să continuați.

Iisus, Iosif, David și Ezechiel au avut toți câte treizeci de ani de pregătire pentru o lucrare care avea să preînchipuiească poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Ezechiel, profetul; Iosif, prefigurându-L pe Hristos, Preotul; și David, regele. Patru simboluri, dar unul dintre simbolurile care Îl reprezintă pe Marele Preot ceresc are un reprezentant omenesc și unul dumnezeiesc. Toți acești patru martori concordă cu cei treizeci de ani ai lui Avram, urmați de o perioadă profetică.

Antihristul a fost în pregătire timp de treizeci de ani, apoi această putere a fost împuternicită pentru 1260 de ani, până când ea a primit prima sa moarte în 1798. Ea este simbolul morții celei de-a doua, căci moare din nou când se încheie timpul de probă. Moartea a doua este moartea veșnică. Noi slujim unui Mântuitor înviat, căci Hristos nu a murit pe vecie; El nu a murit moartea a doua. Când rana de moarte a papalității este vindecată, Apocalipsa treisprezece indică faptul că ea va domni din nou timp de 42 de luni, ceea ce reprezintă o perioadă profetică, fără element temporal.

Când ea este înviată odată cu legea duminicală, oastea care se împotrivesc lucrării ei este alcătuită din aceia care au fost înviați la sfârșitul celor trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece. Două puteri înviate, amândouă fiind stindarde, unul al Sabatului zilei a șaptea și unul al soarelui, devin punctul de referință pentru întreaga lume, pe măsură ce omenirea face alegerea finală pentru viață sau moarte.

La legea duminicală, antihristul, care este de asemenea fiara, va reprezenta uniunea triplă a balaurului, a fiarei (ea însăși) și a prorocului mincinos. Aceste trei puteri se vor uni împotriva bisericii lui Dumnezeu, care urmează să fie înălțată deasupra tuturor munților. Biserica triumfătoare a lui Dumnezeu se află în pregătire timp de treizeci de ani, nu treizeci de ani literali, ci o perioadă profetică stabilită, căreia îi este atașat numărul treizeci, și care rămâne încă în vigoare ca profeție după porunca din 1844, care identifica faptul că aplicarea timpului profetic nu mai era valabilă. Este simplu de văzut că cei treizeci de ani reprezintă o perioadă de pregătire pentru profet, preot și rege care, ca biserică triumfătoare, va reprezenta Împărăția slavei. Cei patru martori,

Ezechiel, Hristos, Iosif și David, reprezintă autoritatea Împărăției lui Dumnezeu în același interval de timp în care papalitatea și uniunea triplă conduc lumea spre Armagedon.

Biserica triumfătoare este înălțată odată cu instituirea legii duminicale în Statele Unite și, potrivit mărturiei Vechiului și Noului Testament, poporul legământului, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, urmează să devină o împărăție de preoți.

Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. 1 Petru 2:5.

Preoții trebuiau să aibă vârsta de treizeci de ani când începeau să slujească în templu; prin urmare, există o perioadă de timp înaintea legii duminicale în care o preoție este pregătită să slujească drept jertfa legănată a celor dintâi roade. Preoții, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, sunt reprezentați ca leviți în procesul de curățire împlinit de Solul Legământului. Există o perioadă profetică ce conduce la legea duminicală, în care un proces de curățire pregătește o slujire sfințită pentru perioada ploii târzii. Pregătirea se încheie la legea duminicală; așadar, perioada de treizeci de ani reprezintă pregătirea preoților, corespunzând astfel vârstei cerute pentru un preot. Hristos, ca Mare-Preot, Și-a început slujirea la treizeci de ani, iar deoarece Iosif Îl tipifică pe Hristos, și el și-a început slujirea la treizeci de ani. Hristosul contrafăcut a avut o pregătire de treizeci de ani, astfel încât avem trei martori că o perioadă de treizeci de ani reprezintă pregătirea unei preoții.

„Marea chestiune iminentă îi va cerni pe aceia pe care Dumnezeu nu i-a rânduit, iar El va avea un slujitorat curat, adevărat, sfințit, pregătit pentru ploaia târzie.” Mesaje alese, cartea 3, 385.

Sora White învață direct că ori de câte ori Biserica este curată, Duhul Profeției este activ. Când marea chestiune plivește neghina, veți avea o slujire sfințită alcătuită din Isus și Iosif preotul, care este atât divin, cât și omenesc, Isus și Ezechiel profetul, Isus și David regele. Cei care sunt pregătiți pe parcursul unei perioade simbolizate de treizeci de ani urmează să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii și sunt reprezentați ca profeți, preoți și regi. Toate cele trei persoane umane sunt simboluri biblice ale lucrării lui Hristos ca profet, preot și rege, astfel încât numărul treizeci ne permite să deducem că, în fiecare dintre aceste trei categorii, care sunt generate de simboluri biblice ce au fost pregătite timp de treizeci de ani, când sunt aduse împreună cu Hristos, reprezintă combinația dintre Divinitate și omenire. Astfel, acei preoți care sunt pregătiți pe parcursul perioadei simbolice de treizeci de ani sunt reprezentați ca stindardul Divinității unite cu omenirea.

Cele 42 de luni ale baiei de sânge papale finale au loc în timp ce Hristos umblă printre oameni timp de 42 de luni în persoana ucenicilor Săi. Sunt 42 de luni de robie și asuprire care se încheie cu izbăvirea, așa cum sunt reprezentate de cei 430 de ani ai profeției duble a lui Avram. Cei patru sute de ani ai lui Avram se încheie la izbăvirea de la Marea Roșie, care este o ilustrare biblică clasică a închiderii timpului de probă, la sfârșitul celor 42 de luni simbolice ale papei.

Cele patruzeci și două de luni reprezintă timpul de încercare de la legea duminicală din Statele Unite până la închiderea timpului de probă al omenirii. Totuși, în acele 42 de luni, după o perioadă de treizeci de ani de pregătire, Hristos confirmă legământul în persoana rămășiței. Preotul contrafăcut al Antihristului își găsește sfârșitul definitiv, chiar acolo unde Hristos a murit pe linia

Sa, care este tocmai acolo unde Faraon, regele Egiptului, a murit pe linia lui. La Muntele Carmel, profeții lui Baal au fost uciși, identificând astfel moartea profetului fals la legea duminicală. La legea duminicală se regăsesc un profet fals, care apoi este ucis, balaurul, reprezentat de Faraon, și fiara, reprezentată de papalitate. Toate acestea sunt reprezentate la legea duminicală, în conflict cu preoții, împărații și profeții lui Dumnezeu. Biserica este purificată chiar înainte de legea duminicală, iar darul profeției este restaurat — chiar acolo unde moare profetul fals. De atunci înainte, lupta se poartă asupra mesajului profetic adevărat sau fals.

Perioada simbolică de treizeci de ani reprezintă o perioadă care precede legea duminicală. Acea perioadă este un timp de pregătire pentru preoți, căci Hristos le este pildă în toate lucrurile, căci aceștia sunt cei care urmează Mielul. În primii treizeci de ani ai profeției lui Avram, legământul a fost stabilit, arătând astfel că, orice ar reprezenta perioada de pregătire pentru preoți, ea este perioada în care Domnul Își reînnoiește legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii, tipificată de istoria alfa a lui Avram. Acea perioadă este un timp de pregătire pentru preoți, care încep să slujească la legea duminicală, la vârsta de treizeci de ani, când sunt uniți cu Duhul Sfânt, precum Hristos la botezul Său. Un alt adevăr ce poate fi dedus din istoria alfa a lui Avram este că, orice ar reprezenta perioada care conduce la legea duminicală, ea trebuie să fie de mare însemnătate, căci omega este întotdeauna mai puternică decât alfa. Legea duminicală este omega, reprezentată de 22 octombrie 1844, de cruce, de Paștele din Egipt și așa mai departe.

Legea duminicală reprezintă sfârșitul perioadei reprezentate de intervalul de treizeci de ani. Ea a fost prefigurată de aproape fiecare mare narațiune a mântuirii și este, totodată, sfârșitul istoriei legământului unui popor ales, care a început cu Abram. În lumina unei asemenea greutate și a dovezilor profetice privitoare la sfârșitul perioadei și a scopului grav al perioadei înseși, care ar fi punctul de plecare?

Există o perioadă profetică reprezentată de treizeci de ani care, pe temeiul mărturiei multor martori, se încheie la legea duminicală. În acel punct urmează o perioadă care este reprezentată prin diverse valori numerice, iar fiecare dintre aceste perioade prezintă mărturia unei linii de istorie profetică ce urmează după legea duminicală. Unele dintre aceste perioade reprezintă linia internă a istoriei bisericii, iar altele linia externă a lumii care înaintează spre Armagedon.

Probabil că este bine, în acest moment, să ne reamintim că respingem aplicarea oricăror profeții de timp în zilele de pe urmă, în sensul stabilirii unor date identificabile, până când ziua și ceasul vor fi anunțate la sfârșitul plăgilor. Voi folosi capitolul doisprezece din Daniel pentru a ilustra punctul meu de vedere privind încetarea aplicării timpului profetic. În capitolul doisprezece sunt trei versete care stabilesc perioade de timp profetic.

Și am auzit pe omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă către cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremi și o jumătate de vreme; și când va isprăvi să sfârșim puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Daniel 12:7.

Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și urâciunea pustiirii va fi așezată, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Daniel 12:11.

Ferice de cel ce așteaptă și ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Daniel 12:12.

Milleriții au avut înțelegerea corectă a fiecăruia dintre aceste trei versete. Aceste trei profeții fac parte din adevărurile care constituie temeliile. Totuși, înțelegerea millerită a acestor versete se întemeia pe aplicarea principiului zi-pentru-an. Deoarece „timpul nu va mai fi”, aceste versete trebuie să aibă o altă aplicare, căci toate profețiile vorbesc despre perioada ploii târzii. Aceste versete trebuie să aibă o înțelegere pentru vremea ploii târzii care nu folosește timpul pentru a formula un mesaj și care nu contrazice înțelegerea millerită a versetelor. Viziunea millerită corectă despre versetul central dintre cele trei (versetul unsprezece) este că el reprezintă o perioadă dublă, care începe cu un interval de treizeci de ani, urmat de 1260 de ani. Versetul unsprezece identifică perioada de treizeci de ani care precedă Legea duminicală, reprezentată prin așezarea urâciunii pustiirii.

Daniel, capitolul doisprezece, este capitolul din Cuvântul lui Dumnezeu care prezintă procesul de curățire al poporului lui Dumnezeu, ce are loc în zilele din urmă, la vremea sfârșitului, când o profeție din cartea lui Daniel este dezpecetluită. În versetul unsprezece găsim o profeție pe care pionierii au înțeles-o corect ca fiind o perioadă de treizeci de ani care conduce către o perioadă de 1260 de ani. În capitolul doisprezece, cele trei profeții din versetele șapte, unsprezece și doisprezece sunt toate pecetluite până la vremea sfârșitului. La vremea sfârșitului, acele trei profeții trebuie să fie dezpecetluite, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată. Chiar în acel capitol este prezentată cea mai clară reprezentare din Biblie a închiderii timpului de probă pentru omenire; prin urmare, capitolul doisprezece identifică în mod cert și mai specific sfârșitul adventismului, mai degrabă decât începutul adventismului.

Trei profeții din Daniel doisprezece au fost pecetluite chiar în pasajul de Scriptură în care pecetluirea și despecetluirea își găsesc definiția profetică primară. Acele trei profeții sunt despecetluite în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, căci Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru. Ceea ce este despecetluit în cele trei perioade profetice ale capitolului doisprezece reprezintă despecetluirea finală a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Acea despecetluire este înfățișată în capitolul întâi din Apocalipsă, când Revelația lui Isus Hristos este despecetluită, chiar înainte de închiderea timpului de probă. Versetul unsprezece din Daniel doisprezece este corespondentul primei reprezentări, atât la Avram, cât și la Pavel, a unei profeții duble care a început cu o perioadă de treizeci de ani.

Cele trei profeții din Daniel doisprezece sunt perioade simbolice care sunt dezpecetluite la vremea finală a sfârșitului, iar dezpecetluirea duce la purificarea finală a poporului lui Dumnezeu. Cea dintâi dintre acele trei profeții este dată de Însuși Hristos și, când El o enunță, stă pe apă, îmbrăcat în haine de in, identificând sfârșitul unei perioade profetice reprezentate prin 1260 de ani și definind sfârșitul acelei perioade drept sfârșitul împrăștierii puterii poporului lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, iar ei au fost împrăștiați.

Nu numai că Hristos stă pe apă, răspunzând la o întrebare; întrebarea începe cu cuvintele „Până când?”. „Până când?” este un simbol profetic, adresat și lui Isus, atunci când, în versetul

treisprezece din Daniel 8, se pune întrebarea: „Până când?”

Și unul a zis omului îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului: Până când va fi sfârșitul acestor minuni?

Și l-am auzit pe omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremi și jumătate de vreme; și, când va fi încheiat sfărâmarea puterii poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Daniel 12:6, 7.

Întrebarea adresată lui Isus, reprezentat ca bărbatul îmbrăcat în in, în vedenia de la râul Hidechel, este: „Până când va fi sfârșitul acestor minuni?”; iar în vedenia de la râul Ulai, lui Isus, reprezentat ca Palmoni (acel sfânt anume), i se pune întrebarea: „Până când va fi vedenia cu privire la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, pentru a se da atât sfântul locaș, cât și oștirea, spre a fi călcate în picioare?”

Sora White afirmă că viziunile date lui Daniel pe malurile marilor râuri din Șinear se află acum în proces de împlinire, iar, în legătură cu ambele viziuni de pe râu, lui Isus i se adresează „întrebarea” profetică, care produce întotdeauna legea duminicală drept „răspuns”. Totuși, ambele răspunsuri sunt prezentate în contextul timpului profetic, care s-a încheiat în 1844. Pionierii au identificat corect răspunsul la întrebarea din capitolul opt și la viziunea de la râul Ulai și au înțeles că 1798 a fost anul în care s-a încheiat risipirea puterii poporului lui Dumnezeu. Dar după 1844, când „aplicarea temporală” a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu s-a încheiat, întrebarea profetică «Până când?» reiterează înțelegerea pionierilor astfel: «până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit odată cu legea duminicală ce vine în curând», iar „toate” „minunile” din ultima viziune a lui Daniel vor fi împlinite, când se va încheia risipirea poporului sfânt pe durata a trei zile și jumătate simbolice.

Viziunea de la râul Hiddekel din ultimele trei capitole ale lui Daniel și viziunea de la râul Ulai din capitolele șapte până la nouă sunt identificate de Sora White drept „marile râuri ale Șinearului”. Toți istoricii și cercetătorii biblici recunosc că există doar două râuri asociate cu Șinearul și că amândouă sunt râuri mari. Aceste două râuri sunt Tigrlul (Hiddekel) și Eufratul. Râul Ulai nu este Eufratul din Șinear; este un mic canal artificial în Persia, nu în Șinear. Râul Ulai din viziunea care cuprinde temelia și stâlpul central al Adventismului nu se află în Șinear; cu toate acestea, profetesa identifică Ulaiul drept Eufratul, unul dintre marile râuri ale Șinearului.

Viziunea Hiddekel prezintă istoria exterioară a balaurului, fiarei și prorocului mincinos, care conduc lumea la Armagedon, iar viziunea Ulai reprezintă lucrarea lui Hristos de a-Și uni Dumnezeirea cu umanitatea omului. Inspirația profetică folosește râul Ulai ca al doilea martor, împreună cu râul Eufrat, pentru a identifica lucrarea înfăptuită de Hristos în unirea Dumnezeirii Sale cu umanitatea.

Eufratul și Tigrlul își au amândouă obârșia în Eden și străbat întreaga istorie a legământului. La 22 octombrie 1844, când ele se varsă în stâlpul central al Adventismului, Eufratul este îmbinat cu canalul Ulai, făcut de mâna omului, pentru a reprezenta îmbinarea Divinității cu umanitatea, care

este înfăptuită prin exercitarea credinței de către cei reprezentați ca cei o sută patruzeci și patru de mii. Ulai reprezintă un test al autorității Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, căci pune autoritatea lui Ellen White, care identifică râul persan Ulai drept unul dintre marile râuri ale Șinearului, în contradicție cu experții lumii.

Simbolul râului Ulai reprezintă o probă între cuvântul omului și Cuvântul lui Dumnezeu. Au oamenii dreptate sau sunt corecte cuvintele enunțate de Sora White? Reprezintă râul Ulai un singur râu în Persia sau reprezintă un râu profetic care constă din ape din Eden, amestecate cu ape omenești?

Pot exista multe soluții la dilema pe care am ridicat-o, dar voi expune câteva gânduri, ca să înțelegeți ideea mea. Au dreptate istoricii și teologii lumești, iar Sora White greșește? Nimeni nu contestă că „marile râuri ale Șinearului” sunt Tigru și Eufrat. Așadar, când Sora White identifică râul Ulai din Persia drept un mare râu al Șinearului, este ea un profet fals? Sau este ea un profet adevărat, care a făcut o greșală? Câte greșeli poate face un profet adevărat înainte de a trece pragul și a deveni un profet fals? Sau istoricii greșesc? Sau are ea, de fapt, dreptate? Sau au dreptate atât istoricii, cât și Sora White? Am ridicat această dilemă cu scopul de a folosi explicația acestei dileme ca un punct suplimentar referitor la bărbatul îmbrăcat în haine de in, care stă deasupra râului, căruia i se adresează întrebarea: „Până când?”, atât în viziunea râului Hiddekel, cât și în cea a râului Ulai.

În Daniel, capitolul opt, Daniel se află la Susa, în Persia, iar Susa este situată pe râul Ulai care, datorită agriculturii, cuprinde atât cursul natural al râului, cât și o serie de apeducte construite de om. Pe măsură ce Ulai curge în aval încă aproximativ o sută cincizeci de mile, el ajunge la confluența râurilor Tigru și Eufrat. Tigru și Eufrat, care își au obârșia în Eden, se unesc în cele din urmă, iar când se contopesc, râul Ulai din Persia se unește în același punct. Când râul Ulai întâlnește sistemul de mlaștini al Tigrului la confluența Tigrului și Eufratului, Ulai devine parte din apele care alcătuiesc marile râuri ale Șinearului. Istoricii au dreptate, iar Sora White de asemenea.

Când Sora White identifică vedenia de la Ulai din capitolul opt, ea identifică un râu cunoscut pentru sistemul său de apeducte artificiale care unește râurile Tigru și Eufrat, care reprezintă două perioade a câte 2520 de ani, încheiate în 1798 și 1844.

Un nume străvechi al Tigrului este Hiddekel, iar, în legătură cu Eufratul, ambele râuri au fost localizate în mod specific, profetic, ca fiind asociate cu Asiria și Babilonul, care sunt de asemenea identificați drept doi lei rânduți să pedepsească oile lui Dumnezeu. Acele două puteri pustiitoare au prefigurat cele două puteri pustiitoare ale Romei păgâne și ale Romei papale, care sunt simboluri ale unui bărbat și ale unei femei, sau ale unei biserici și ale unui stat. Roma păgână era bărbatul, reprezentând arta conducerii statului, iar Roma papală este femeia necurată a cârmuirii bisericești. Asiria era bărbatul, iar Babilonul femeia, în relația lor profetică, identificând astfel Tigru ca bărbatul și Eufratul ca femeia.

Râul Tigru este râul artei guvernării statale, care a ajuns până în 1798, iar Eufratul al politicii bisericești a ajuns până în 1844. Eufratul trebuia să ajungă până în 1844, căci mesajul din 1844 privea Babilonul (Eufratul), care a căzut din nou în 1844. Când Eufratul a produs o cascadă în

1844, râul Ulai, care se alăturase și el confluentei ca simbol al lucrărilor omenești, s-a combinat cu apele celuilalt râu. Râul artei guvernării statale a fost zăgăzuit în 1798, când puterea papală a fost deposedată de autoritatea civilă. În același an, Statele Unite încep să domnească drept fiara pământului și a șasea împărăție a profeției biblice. Râul Tigru este zăgăzuit în 1798, tocmai acolo unde statul va constrânge, în cele din urmă, întreaga lume să dărâme barajul, care acum ține în loc revărsările persecuției papale pe cale să măture lumea ca un potop năprasnic. Acel zid, sau baraj, este zidul separării dintre Biserică și stat.

În 1844, atât Eufratul, cât și Ulaiul identifică solia din 1844 ca fiind căderea Babilonului și, totodată, însăși lucrarea pe care Hristos a început-o în 1844, când, ca Sol al Legământului, a curățit dintr-un popor — care urma să intre în sanctuarul Său — apele Babilonului și lucrările omenești; un popor care trebuia să fie curățit înainte de a intra în Sfânta Sfintelor. Curățirea finală a acelui popor a fost împlinită prin ploaia care s-a revărsat sub solia Strigătului de la miezul nopții, iar picăturile acelei ploi, ale soliei Strigătului de la miezul nopții, au fost distilate din apele Tigrului, pe măsură ce milleriții identificau Roma papală și anul 1798 și, de asemenea, identificau căderea Babilonului și erau curățiți, înaintea ușii închise, prin solie — sau, altfel spus, curățiți prin ploaia care a venit din apele distilate ale râurilor Ulai, Tigru și Eufrat — în timp ce prezentau solia din Daniel 8:14 și împlineau solia Strigătului de la miezul nopții înaintea deschiderii Zilei ispășirii antitipice.

Când Hristos stă pe apele Hidechelului, în versetul șapte din capitolul doisprezece al lui Daniel, El stă pe apele Tigrului, apele cârmuirii de stat, în viziunea care conturează ultimele mișcări ale cârmuirii omenești ce duc la închiderea timpului de probă. El stă acolo răspunzând la întrebarea din versetul precedent, întocmai cum, în viziunea râului Ulai, omul îmbrăcat în in, care acolo este Palmoni, Minunatul Numărător, dă un răspuns la o întrebare din versetul precedent. În ambele cazuri dialogul este un dialog ceresc între îngeri și Hristos, iar în ambele cazuri întrebarea este: „Până când?”

Răspunsul este: „până la două mii trei sute de zile”, iar în capitolul opt și în capitolul doisprezece este: „o vreme, vremi și o jumătate de vreme.” Răspunsul este înțeles drept 2300 de ani și 1260 de ani, dar în 1844 Dumnezeu a instituit o interdicție cu privire la aplicarea timpului în cadrul mesajului profetic, căci nu mai este timp. Care este răspunsul lui Palmoni, Omul îmbrăcat în in, pentru generația Sa finală? Întrebarea „Până când?” a fost demonstrată, pe mărturia multor martori, că indică legea duminicală drept răspuns la întrebare; așadar, este sanctuarul curățit odată cu legea duminicală și se încheie „toate aceste minuni” odată cu legea duminicală? Care sunt „minunile” care se încheie odată cu legea duminicală și când au început acele „minuni”?

Apoi eu, Daniel, am privit, și iată: mai stăteau încă doi, unul pe malul acesta al râului, iar celălalt pe malul celălalt al râului. Și unul a zis bărbatului îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: „Cât timp va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?”

Și am auzit pe omul îmbrăcat în haine de in, care se afla deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă către cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremi și o jumătate de vreme; și când risipirea puterii poporului celui sfânt va fi dusă la capăt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Daniel 12:5-7.

Întrebarea simbolică „Până când?” marchează legea duminicală, iar îngerul n-a întreat când a fost legea duminicală, ci când a fost sfârșitul minunilor. „Minunile” se încheie la legea duminicală, așadar care sunt minunile care conduc la legea duminicală? Sau, mai specific, care sunt „minunile” reprezentate în viziunea dată la Hiddekel, reprezentată în capitolele zece până la doisprezece? Dacă putem determina care sunt „minunile”, am putea afla când încep „minunile”. În Daniel zece, Gabriel identifică în mod specific care a fost scopul său în interacțiunea cu Daniel în timpul viziunii.

Acum am venit să te fac să înțelegi ce se va întâmpla cu poporul tău în zilele de pe urmă: căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:14.

Gabriel a venit pentru a face poporul lui Dumnezeu să înțeleagă ce avea să li se întâmple în zilele de pe urmă. A admite că profețiile din capitolul doisprezece din Daniel au fost înțelese corect de către milleriți, dar a folosi această recunoaștere pentru a nega aplicarea capitolului la zilele de pe urmă înseamnă a zădărnici scopul declarat al lui Gabriel. Odată ce Gabriel începe narațiunea profetică la versetul întâi al capitolului unsprezece și continuă până la versetul al treilea al capitolului doisprezece, istoria reprezentată constă în detaliile profetice externe despre modul în care balaurul, fiara și profetul mincinos conduc lumea la Armagedon. Există în cadrul capitolului pasaje care descriu persecutarea poporului lui Dumnezeu, dar istoria capitolului unsprezece este în primul rând o revelație exterioară. Aceasta înseamnă că capitolul zece și capitolul doisprezece reprezintă un alfa și un omega în cadrul ultimei viziuni a lui Daniel, căci, spre deosebire de capitolul unsprezece, amândouă descriu un mesaj lăuntric care identifică pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Capitolul din mijloc reprezintă răzvrătirea omenirii, înfățișată prin împăratul de la miazănoapte, papa Romei; iar capitolul zece, ca alfa, împreună cu capitolul doisprezece, ca omega, identifică experiența lăuntrică a celor o sută patruzeci și patru de mii în zilele de pe urmă. Toate cele trei capitole conduc la închiderea timpului de probă; capitolul alfa începe cu frica de Dumnezeu care desparte două clase de închinători, iar până la sfârșitul capitolului Daniel primește o dublare a puterii, identificând astfel soliile primului și celui de-al doilea înger. Capitolul doisprezece este capitolul omega și identifică solia de judecată a celui de-al treilea înger.

Capitolul unsprezece detaliază răzvrătirea omenirii de la distrugerea Ierusalimului până la închiderea timpului de probă, care, potrivit Sorei White, este o ilustrare a închiderii timpului de probă la sfârșitul lumii. Capitolul unsprezece din Daniel începe cu distrugerea Ierusalimului, căci Daniel este unul dintre cei duși în Babilon în cadrul triplei distrugerii a Ierusalimului, care a constituit un tip al distrugerii aceleiași cetăți în anul 70 d.Hr., iar apoi, din nou, în zilele de pe urmă, când Ierusalimul este reprezentat de lume.

Au avut loc două distrugerii literale ale Ierusalimului în aceeași zi a anului, despărțite între ele de șase sute șaiszeci și cinci de ani. Aceste două distrugerii au vizat cetatea în care Chivotul trebuia să se afle. Șilo avea aceleași caracteristici profetice și reprezintă prima distrugere a unei cetăți în care era, sau trebuia să fie, prezența lui Dumnezeu. Când Sora White folosește distrugerea Ierusalimului ca simbol al distrugerii din zilele de pe urmă, ea comentează predica lui Hristos despre distrugerea Ierusalimului.

Silo, distrugerea Ierusalimului sub Nebucadnețar și sub Titus sunt trei martori ai zilelor de pe urmă, reprezentați prin distrugerea cetății lui Dumnezeu. Silo este prima solie îngerească, care învață să ne temem de Dumnezeu — ceea ce Eli nu a făcut — și să-I dăm slavă — ceea ce Eli nu a făcut —, căci a venit ceasul judecății Lui. A doua solie îngerească este aceea în care întâlnim o dublare, reprezentată de Nebucadnețar și Titus. A treia distrugere a Ierusalimului, în zilele de pe urmă, are loc la închiderea timpului de probă, care este încheierea judecății.

Capitolul unsprezece este istoria exterioară a mesajelor celor trei îngeri. El este încadrat între viziunea separării din capitolul zece și cele trei atingeri dătătoare de putere care au loc în a douăzeci și a doua zi a viziunii lui Daniel. Aceasta înseamnă că și capitolul doisprezece va fi despre istoria interioară a ceea ce se abate asupra poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Înseamnă, de asemenea, că lumina din capitolul doisprezece este de douăzeci și două de ori mai strălucitoare decât lumina din capitolul zece.

În viziunea de la râul Ulai, lui Hristos i s-a pus de asemenea întrebarea: «Până când?» Cele douăsprezece versete anterioare care duc la întrebarea din versetul treisprezece identificau istoria profetică exterioară, reprezentând detalii importante despre puterile profeției biblice. Acele douăsprezece versete nu făceau decât să repete și să extindă istoria reprezentată în capitolul șapte. Istoria profetică prezentată în acele versete este reluată și amplificată în capitolul unsprezece, începând din timpul Mezilor și Perșilor. A doua jumătate a capitolului opt și întreg capitolul nouă constituie reprezentarea poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă prin profetul Daniel. Viziunea istoriei profetice, așa cum se găsește în cele trei capitole ale viziunii de la râul Ulai, împreună cu reprezentarea poporului lui Dumnezeu din capitolele respective, prin interacțiunea lui Daniel cu Gabriel, constituie alfa și omega capitolelor zece până la doisprezece.

Pentru că Hiddekel este omega, iar Ulai alfa, puterea reprezentată de lumina dezpecetluită în capitolul doisprezece, atunci când se ajunge la timpul sfârșitului, este de douăzeci și două de ori mai strălucitoare decât vedenia care constituie stâlpul central și temelia Adventismului. Fiind astfel, lumina ultimei vedenii a lui Daniel este identificată în mod direct ca lumină asociată cu poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Când îngerul îl întreabă pe bărbatul îmbrăcat în in: „Până când va fi sfârșitul acestor minuni?”, minunile sunt aceia care strălucesc ca stelele în vecii vecilor, așa cum istoria legământului lui Abram poartă ecoul poruncii date lui Abram de a privi la stele. Minunile din Daniel doisprezece sunt transformarea ființelor omenești în stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii.

Mai înainte am arătat că versetul unsprezece din Daniel doisprezece identifică un timp profetic compus din două perioade, dintre care prima este de treizeci de ani. Pentru a pune accentul convenit pe versetul unsprezece, am recurs la versetul șapte, pentru a arăta implicarea directă a lui Hristos în minunile pe care le săvârșește în mijlocul poporului Său în zilele de pe urmă.

Revenind la versetul unsprezece, doresc să vă aduc aminte că capitolul doisprezece este numit în mod direct de Gabriel „zilele de pe urmă”. În zilele celor o sută patruzeci și patru de mii, zilele în care aceștia sunt pecetluiți și intră în legământ cu Dumnezeu; potrivit cărții lui Daniel, va fi un mesaj desigilat care va crește până la strigătul cel tare. Acel mesaj este reprezentat în capitolul

doisprezece prin trei perioade profetice distincte, care au fost deja definite de către Mileriți și, ulterior, confirmate de Duhul Profeției. Aceste trei perioade nu reprezintă timp, căci același înger care își ridică ambele mâini spre cer în capitolul doisprezece și-a ridicat o mână spre cer în Apocalipsa zece și a jurat că nu va mai fi timp. Acea declarație din 1844 înseamnă că cele trei perioade profetice din Daniel doisprezece sunt perioade simbolice care nu sunt menite să reprezinte timp.

Așadar, atunci când perioada profetică simbolică mediană din Daniel 12 este o perioadă dublă, care începe cu treizeci de ani, în însuși capitolul în care se ridică Mihail, atunci știi că acea perioadă dublă, care începe cu treizeci de ani, este împlinirea desăvârșită a profeției alfa a lui Avram. Omega a profeției de timp, care inaugurează istoria legământului în raport cu un popor ales, își atinge împlinirea desăvârșită în același capitol, care este apogeul mărturiei lui Daniel despre ceea ce va veni peste poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă.

La timpul sfârșitului, cartea lui Daniel este desigilată, iar lumina astfel produsă pecetluiește poporul lui Dumnezeu. La timpul sfârșitului, cartea lui Daniel este desigilată, iar lumina astfel produsă este reprezentată de trei perioade profetice din ultimul capitol al lui Daniel. Acel capitol este omega al celor trei capitole care alcătuiesc vedenia de la Hidechel, iar vedenia de la Hidechel este omega în raport cu cele trei capitole care reprezintă alfa vedeniilor de la râuri din Daniel. Râurile care au început în Eden și-au găsit în cele din urmă deznodământul la Daniel, iar apoi Cuvântul profetic al lui Dumnezeu le-a adus la mișcarea millerită a primului și celui de-al doilea înger, mișcarea alfa dintre cele două mișcări ale celor trei îngeri. Cei 1290 de ani din versetul unsprezece sunt omega pentru profeția de 430 de ani a lui Avram și a lui Pavel.

Înainte de a continua în capitolul doisprezece din Daniel și în legătura acestuia cu profeția lui Avram, este bine să ne amintim cine a fost Pavel. Pavel nu a fost doar apostolul neamurilor, ci, la fel de important, și-a prezentat mesajul prin Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Mai important decât atât, este că Pavel a fost un profet dispensațional. Un profet dispensațional este un profet ridicat pentru a călăuzi poporul lui Dumnezeu dintr-o dispensație în alta, asemenea lui Moise — de la închinarea la altar, la închinarea la sanctuar; asemenea lui Ioan Botezătorul — de la sanctuarul pământesc la Sanctuarul Ceresc. Pavel a consemnat mai multe informații și reguli privind aplicarea sensului literal la cel spiritual decât toți ceilalți autori biblici la un loc, de departe! El a fost ridicat pentru a explica tranziția de la literal la spiritual în contextul poporului legământului lui Dumnezeu.

Pavel este veriga de legătură între făgăduințele legământului făcute poporului ales al lui Avraam, în momentul în care acel popor ales a trecut de la literal la spiritual. Dacă nu sunteți pe deplin lămurit cu privire la cine a fost Pavel în istoria legământului, s-ar putea să nu vedeți cât de potrivit, în planul divin, este faptul că prima profeție temporală despre poporul legământului lui Dumnezeu este o profeție temporală dublă, care începe cu o perioadă de 30 de ani. Una a fost instituită de părintele poporului ales, iar când ei au făcut tranziția la un popor ales spiritual, un profet dispensațional a fost ridicat pentru a identifica și a explica acea tranziție și, de asemenea, pentru a ratifica profeția temporală a lui Avram printr-un al doilea martor din Noul Testament, aliniat cu primul martor din Vechiul Testament. Avram la început, apoi Pavel la sfârșit, tipifică semnificația

celor 1290 din zilele de pe urmă.

Vom continua în articolul următor.

Vedenia lui Zaharia despre Iosua și Înger se aplică cu o putere deosebită experienței poporului lui Dumnezeu în scenele de încheiere ale marii zile a ispășirii. Biserica rămășiței va fi atunci adusă în mare încercare și strâmtorare. Cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus vor simți mânia balaurului și a oștilor lui. Satana socotește lumea ca fiind supușii lui; a ajuns să exercite control chiar asupra multora dintre cei ce se declară creștini. Dar aici este un mic grup care se împotrivesc supremației lui. Dacă ar putea să-i șteargă de pe fața pământului, biruința lui ar fi deplină. Așa cum a influențat neamurile păgâne să distrugă Israelul, tot astfel, în viitorul apropiat, va stârni puterile nelegiuite ale pământului să distrugă poporul lui Dumnezeu. Oamenilor li se va cere să dea ascultare edictelor omenești, cu încălcarea legii divine.

Cei care Îi sunt credincioși lui Dumnezeu vor fi amenințați, denunțați, proscriși. Vor fi „trădați atât de părinți, cât și de frați, de rude și de prieteni”, până la moarte. Luca 21:16. Singura lor nădejde este în mila lui Dumnezeu; singura lor apărare va fi rugăciunea. Așa cum Iosua a stăruit înaintea Îngerului, tot astfel biserica rămășiței, cu inimă zdrobită și cu o credință neșovăitoare, va stăruie pentru iertare și izbăvire prin Isus, Apărătorul lor. Sunt pe deplin conștienți de păcătoșenia vieții lor, își văd slăbiciunea și nevrednicia; și sunt gata să deznădăjduiască.

Ispititorul stă de față ca să-i învinuiască, așa cum a stat ca să i se împotrivescă lui Iosua. El arată spre hainele lor murdare, spre caracterele lor defectuoase. El le înfățișează slăbiciunea și nehibzuiința lor, păcatele lor de nerecunoștință, neasemănarea lor cu Hristos, care L-a necinstit pe Răscumpărătorul lor. El se străduiește să-i înspăimânte cu gândul că cazul lor este fără speranță, că pata întinării lor nu va fi niciodată spălată. El nădăjduiește să le nimicească astfel credința, încât ei să cedeze ispitelor lui și să se întoarcă de la credincioșia lor față de Dumnezeu.

Satan are o cunoaștere exactă a păcatelor la a căror săvârșire i-a ispitit pe poporul lui Dumnezeu și își întetește acuzațiile împotriva lor, declarând că, prin păcatele lor, au pierdut ocrotirea divină și pretinzând că are dreptul să-i nimicească. El îi declară la fel de vrednici ca el de a fi excluși din favoarea lui Dumnezeu. „Aceștia,” zice el, „sunt oare poporul care urmează să-mi ia locul în cer și locul îngerilor care s-au unit cu mine? Ei mărturisesc că ascultă de Legea lui Dumnezeu; dar au păzit ei preceptele ei? Nu au fost ei iubitori de sine mai mult decât iubitori de Dumnezeu? Nu și-au pus ei propriile interese mai presus de slujirea Lui? Nu au iubit ei lucrurile lumii? Privește la păcatele care le-au marcat viața. Iată egoismul lor, răutatea lor, ura lor unii față de alții. Oare Dumnezeu mă va izgoni pe mine și pe îngerii mei din prezența Sa și totuși îi va răsplăti pe cei care s-au făcut vinovați de aceleași păcate? Nu poți face aceasta, Doamne, în dreptate. Dreptatea cere ca sentința să fie pronunțată împotriva lor.”

Dar, deși urmașii lui Hristos au păcătuit, ei nu s-au lăsat stăpâniți de puterile satanice. S-au pocăit de păcatele lor și L-au căutat pe Domnul în smerenie și zdrobire de inimă, iar Apărătorul divin pledează în favoarea lor. Cel care a fost cel mai mult rănit de nerecunoștința lor, care le

cunoaște păcatul și totodată pocăința, declară: „Domnul să te mustre, Satano. Mi-am dat viața pentru aceste suflete. Ele sunt săpate pe palmele mâinilor mele. Pot avea imperfecțiuni de caracter; s-ar putea să fi eșuat în strădaniile lor; dar s-au pocăit, iar eu i-am iertat și i-am primit.”

Asaturile lui Satana sunt puternice, amăgirile lui sunt subtile; dar ochiul Domnului este asupra poporului Său. Suferința lor este mare, flăcările cuptorului par gata să-i mistuie; dar Isus îi va scoate ca pe aur lămurit în foc. Pământescul din ei va fi înlăturat, pentru ca prin ei chipul lui Hristos să fie descoperit în mod desăvârșit.

Uneori Domnul poate părea că a uitat de primejdiile Bisericii Sale și de vătămarea care i-a fost adusă de vrăjmașii ei. Dar Dumnezeu n-a uitat. Nimic în această lume nu este atât de scump inimii lui Dumnezeu precum Biserica Sa. Nu este voia Sa ca politica lumească să-i corupă mărturia. El nu-și lasă poporul să fie biruit de ispitele lui Satana. Îi va pedepsi pe cei care Îl reprezintă în mod greșit, dar va fi milostiv față de toți cei ce se pocăiesc cu sinceritate. Celor care Îl cheamă pentru puterea de a dezvolta caracterul creștin, le va da tot ajutorul necesar.

În vremea sfârșitului, poporul lui Dumnezeu va suspina și va geme pentru urâciunile săvârșite în țară. Cu lacrimi îi vor avertiza pe cei răi de primejdia în care îi aruncă călcarea în picioare a legii divine și, cu o întristare de negrăit, se vor smeri înaintea Domnului în pocăință. Cei răi vor batjocori întristarea lor și vor lua în derâdere chemările lor solemne. Dar zdrobirea și smerirea poporului lui Dumnezeu constituie o dovadă de netăgăduit că ei își recapătă tăria și noblețea caracterului pierdute ca urmare a păcatului. Tocmai pentru că se apropie de Hristos, pentru că ochii lor sunt ațintiți asupra curăției Sale desăvârșite, ei discern atât de limpede păcătoșenia nespuse de mare a păcatului. Blândețea și smerenia sunt condițiile succesului și ale biruinței. O cunună a slavei îi așteaptă pe cei ce se pleacă la picioarele crucii.

Credincioșii lui Dumnezeu, cei ce se roagă, sunt, ca și cum ar fi, închiși împreună cu El. Ei înșiși nu știu cât de sigur sunt ocrotiți. Înstigați de Satana, cârmuitorii acestei lumi caută să-i nimicească; dar dacă ochii copiilor lui Dumnezeu ar fi deschiși, precum au fost ochii slujitorului lui Elisei la Dotan, ar vedea îngeri ai lui Dumnezeu tăbărâți împrejurul lor, ținând în frâu oștirile întunericului.

Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu își smerește sufletele înaintea Lui, implorând curăția inimii, se dă porunca: «Luați-i hainele murdare», iar cuvintele de încurajare sunt rostite: «Iată, am făcut să treacă de la tine nelegiuirea ta și te voi îmbrăca cu veșminte de schimb». Zaharia 3:4. Veșmântul nepătat al neprihănirii lui Hristos este așezat peste copiii lui Dumnezeu, încercați, ispitiți și credincioși. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în veșminte slăvite, ca niciodată să nu mai fie întinată de stricăciunile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, înscrise între credincioșii tuturor veacurilor. Au rezistat vicleniilor înșelătorului; nu au fost abătuți de la credințioșia lor prin răcnetul balaurului. Acum sunt pe vecie în siguranță față de uneltirile ispititorului. Păcatele lor sunt transferate asupra autorului păcatului. O «mitră curată» le este așezată pe capetele lor.

În timp ce Satana își aducea cu stăruință acuzațiile, îngeri sfinți, nevăzuți, treceau încoace și încolo, așezând asupra celor credincioși pecetea Dumnezeului celui viu. Aceștia sunt cei care

stau pe Muntele Sionului împreună cu Mielul, având Numele Tatălui scris pe frunțile lor. Ei cântă cântarea cea nouă înaintea tronului, cântarea pe care nimeni nu o poate învăța în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. „Aceștia sunt cei ce urmează pe Miel oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind pârgă lui Dumnezeu și Mielului. Și în gura lor nu s-a găsit înșelăciune, căci sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu.” Apocalipsa 14:4, 5.

Acum s-a ajuns la împlinirea deplină a cuvintelor Îngerului: "Ascultă acum, Iosua, marele preot, tu și tovarășii tăi care stau înaintea ta; căci ei sunt oameni de mirare; căci, iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla." Zaharia 3:8. Hristos este descoperit ca Răscumpărătorul și Izbăvitorul poporului Său. Acum, într-adevăr, rămășița se arată a fi 'oameni de mirare', pe când lacrimile și umilirea pelerinajului lor lasă loc bucuriei și onoarei în prezența lui Dumnezeu și a Mielului. "În ziua aceea, Odrasla Domnului va fi frumoasă și slăvită, iar rodul pământului va fi ales și plăcut pentru cei scăpați ai lui Israel. Și se va întâmpla că cel ce va fi lăsat în Sion și cel ce va rămâne în Ierusalim vor fi numiți sfinți, chiar toți cei ce sunt scriși între cei vii în Ierusalim." Isaia 4:2, 3. Profeteți și regi 587-592.